

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 38.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366880704/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

har været vanvittig – raabte han – jeg staaer alt med Foden i Afgrunden, vis mig en Udvei! ingen Bod og Piinsel er saa stor, at jeg jo vil underkaste mig den; men jeg faaer aldrig Ro, for min grusomme Kreditor selv giver mig sin Fordring tilbage; vidste jeg kun hvor han var at finde, skulde jeg saa søge ham ved Verdens Ende, jeg vilde gaae og bringe haant hvad Offer han fordret.»

Den arme Mirza var forstumpet af Rædsel, nu lyste der et Glimt af Haab i hendes skønne Øjne; »jeg har endnu min Moders Speil – sagde hun – deri kan vi see det Fraværende.» Hun gav Holger det, som nu saac det for første gang, og da det just var den Time, da dets forunderlige Kraft yttrede sig, saae han tusinde Billeder af fraværende Gjenstande og endelig ogsaa hin lange maagre Mand, som sad fjært paa en Steen i en Ørken i Afrika og ridsede Troldomsziffer med sin Stav i Sandet.

»Jeg reiser til ham – sagde Holger – giv mig Speilet med! rejgjer du Folk og Land, og beed til Gud, at min Valfart maa lykkes!»

Endnu den samme Time tog han Afsked med den bekymrede Mirza, trykkede hende og Børnene til sit beklente Hjerter og reed bort med Speilet, og med sin Lykkeskilling i Lommen, ledsaget af den tro Jochum, som paa ingen Maade vilde skilles fra sin Herre.

Efter mangfoldige Besværligheder kom de endelig til Afrika. Ofte var Holgers Liv i Fare, snart paa Høvet, snart i de vilde afrikanske Ørkener, hvor glubende Dyr baade Dag og Nat vrænlede omkring ham, og desuden Røvere og Mordere gjorde Veiene usikre. Dødsfrygten, som Holger aldrig før havde kjendt, forfulgte ham nu, som en martrende Plageaand, ved hvert Skridt, og han vaagede over sit Liv og forsvædede det med et Raserie, som kun den kan tænke sig, der har sat sit Alt paa dette Liv alene.

Efter en mageløs Bodsvandring kom han med den tro Jochum til det Sted, han søgte. – Jochums Ganger var styrtet og Holgers Blis var sonderrevet under ham i Kampen med en Tiger. – Men Troldmanden fandt han nu dog ikke; og med Forskrækkelse saac han i Speilet, at hans frygtelige Kreditor sad fjært i en Hule ved Bjerget Caucasus. Ogsaa der kom han endelig med utrættelig Udholdenhed hen, og nu traf han ogsaa virkelig Trolden, som sad i en Hule ved et Steenbord og havde ligesom sidst de fordonnte Tærninger i Haanden.

»Har du Meer at sætte paa Spil – sagde han til Holger – vil du maa-skee vove din Kones og dine Børns Salighed for din egen; saa kom!»